

Tarihi Olan İlahi Adalet 8

– Bayram KAYA · 20 Temmuz 2018

Hayat olarak sosyo toplumcu organik ligin (kolektif oluşun) ömür yaşı yoktu. Ama sosyo toplumu inşa edebilen tür olan insanın ve insanlığın ömür yaşı vardı. Sonsuzluğun değil sonsuzluk içindeki kesikli özel bağıntılı durumların ömrü vardı. Bir sosyo toplumun inşası içinde öz yineli periyodik çevrimleri vardı. Bu çevrimlerin genişip daralan süreç salınımları vardı.

Ama yapı içinde değişen üretim ilişkisi nedenle daralan genişleyen salınımlar da değiştirmektedir. Koruyucu zırh kalıp olan sosyo toplum değişen daralıp genişleyen salınımlarıyla kalıp kendi ömür yaşını uzatıyordu. Bu nedenle insanlığın ömür yaşı da 100-200 yıl gibi ömür yaşı içinde olmuyordu.

İnsan avatar kalıp gibi davranan sosyo toplumun, insan türü üzerindeki ömrünü uzattıkça, insan da kendisini garantiye alıyordu. Birbirine göre ikil yapı diyalektik süreçlerini başlatıp aşama-aşama evrim içine girdirirse diyalektik ömürler çok daha uzun süreli olmaktadır. Başlangıçta ve belli bir sınıra kadar "Osmanlı inşası ganimet (fetih) gelirleriyle kendi kendisini çevirim ediyordu".

Geri bağlanım yasalarıyla kontrol edilen ülkelerin çevrimi yüz yıllarla ölçülür. Sosyo toplumların geri bağlanımla olan esas çevrimleri de teknik teknolojik, bilgi ve yeni tasarımlarıyla kendi aşamaları içinde evrime uğrattırlar. Osmanlı gibi ganimete, kaba köleciliğe dayalı El kalıbı, kendi ömür yaşı içinde sürekli olamazdı.

Var oluşlar çok değişken ve üreten dinamikle vardılar. Sömüren egemenliğini sürdürmeleri nedenle kişilerin başaramadığı da buydu. Toplumun dinamiği kral kişiler ileyseler de tarih kişiler, krallar tarihi değildi. Sağlatan, üreten kolektif mücadelelerin organize tarihiydi. Çöküş döneminde Osmanlının ve Abdülhamid'in başaramadığı da buydu.

Elbette sosyo toplumların da belli şartlarda belli süre içinde temel standartları vardır. Belli şartlar içinde standart olan süreç değişken olmakla da standart değildi. Osmanlı kendi saltanatı için değişmez bir El mana anlayışı tanıyordu. Oysa standardı olmayan da standartları ortaya koyan da üretim güçlerindeki teknik teknolojik değişme dönüşmelerdi. Buna göre yeni ilişkillemelerle dinamik oluştur.

Osmanlının 17.ve 19. yüz yıl çevrimli yakın zamanı içindeki konjonktür; teokratik anlayıştan çıkmıştı. Ganimeti gelir olan ekonomiden çıkmıştı. Yeni yol köleler için az çok kazanımları olan bir yoldu. Yeni yol üreten ürettiren sözleşmeli demokratik tavırlaydı. Yapı sanayi toplumlarıydı. Dünya buharlı üretim enerjisine dayalı tekniğin teknolojileri içinde, pozitif bilime dayalı olan üretim sistemlerinin bir çevrimi içindeydi.

Osmanlı eş zamanlı olarak ve fiziki durumla konjonktürel olarak çağdaşlarının gelişmişliği olan 200 250 yıllık bu çevriminin sürüklemesi içindeydi. Halbuki Osmanlı bu çevrimi, yeterince hareket ettirici bir güçle oluşamamıştı bile. Osmanlı Abdülhamit ve Vahdetin'yle 200-250 yıllık bir çevrim turunu tamamlayamamanın erime, çözülme, dağılma, süreci içindeydi.

Meclisi bile o günkü meclisin dinamizmi olan genleşen daralan süreçleriyle değildi. Bu nedenlerle bu gerileyiş çok normaldi. Burada anormal taraf yoktu. Anormal olan şey o gerileyişteki o günü; bugünün Atatürk inşacı dönemiyle algılanıp, meşru edilmesi idi. Üstelik bu meşru edilme düşüncesini ortaya koyan ana şartların çevrimi de Atatürk ruhlu, saltanat ve padişahattan bağımsız olan karma ekonomiyeye dayalı üreten kolektif bir kadronun inşası olmasıydı.

Kolektif (devletçe) sahipsen üretiyorsun. Üretiyorsan sahipsin. Özelleştirme sahip olamamayı. Özelleştirme giderek üretmemektir. Kolektif inşanın ve üreten emeğin bağrına dinamit koymaktır. Gemileriyle, uçaklarıyla, tank, top, tüfek ve askerleriyle çağırmadığınız düşmanı özelleştirmeyle çağırıyordunuz.

Özelleştirilenin sahibi de siz değildiniz. Atatürk'le üretip, üreten kolektif mülkiyetin ortaya konmasından sonra ortaya konan kolektif sahiplikler, zarar bahanesiyle üreten kolektiften alındı. Özelleştirme kapsamında alınanlar alanın tasarruf ve iradesi oluyordu. Özelleştirilen devletin iradesi olmaktan çıkıyordu. Özelleştirilenlerle, özelleştirme kapsamında kamusal üretim gücünü eline alanlar ellerine aldıkları bu üretim gücü efendiler elinde; El'in irade, şantaj ve baskı silahına dönüşüyordu.

Bir ülke için bu süreç artık, kolektif özgürlüğünüzün keyfe göre kullanımla sahipler tarafından kontrol altına alınmanıza teslimiyetti. Kolektif sahipliğin ve günümüz ulus devlet anlayışının şiarı olan süreç kasten; üreten bir sahip oluştan ve sahip oluşla üreten bir inşacı Atatürkçü dinamik olmaktan da çıktı. Genel yararı, üretenlerin, çalışanların yararını gözetmekle başlangıç koşullarına atıf yapan devletçi, Atatürkçü kolektif ile özel üretim ilişkisi ile birlikte olan karma ekonomiden sapıştı bu kasıt.

El mülkiyet ilişkisi içinde, El mülkiyetine karşı oluşturulan; vaha durumundaki Cumhuriyet ve ulus devlet olmanın tarih bilincinden sapıştı da bu. El den çok El'ciler iş birliği ile sömürü; yerli yabancı dayanışmalı özelleştiren efendilerin "özelleştirme saltanatı olmaktadır". Padişah saltanatı yerine özelleştirme saltanatı gelmişti.

Özelleştirilenlerden gelen sözde gelirlerle ne yeni bir şey yapıyordu. Ne yeni kamusal sahiplikler ortaya konuyordu. Ne istihdama dönüşüyordu. Ne kamu yararı maaş oluyordu. Ne sosyal devlet icraatına

dönüşüyordu. Ne başka bir hizmet dönüşü olarak hiçbir şey yapılmadığı gibi sizi işsiz bırakması da cabasıydı. Müthiş bir karadelik ve denetimden kaçış vardı. Ahali saltanata neden biat ediyorsa, daha önceki bölümlerde belirttim özelleştirmenin saltanatına da ondan oy veriyordu.

Bu celladına âşık olup celladında lütuf ve merhamet beklentisinin vaat ile sabrın ecir eğim biatine dönüşüyordu. İşgalciler ve cellatlar, efendiler, özelleştirme meşruiyeti (!) ile davet edilmektedirler.

Atatürk sonrası 80 yıllık tarihi hafızadan sapış; yaklaşık 40 yıldan bu yana da din mezhep, etnik, millet gibi enfekte durumların hastalığı içinde kolektifin olandan hızlı bir özelleştirme yapmaya geçiş bizlere küresel efendileri kurtuluş ve sığınılacak liman olarak algılatıyordu.

Silinen hafıza ile yerine konan "dinsel, mezhepsel, etnik, milleti hafıza"; hafıza olmayacak kadar kısa erimli bulanık bir tarihi hafızamızdı. Bulanıklığı nedenle de biatledir. Bu nedenle geçmiş söylendiği zaman din ile din söylendiği zaman mezhebin, milletin inşa olduğu kısa bir geçmişle anlıyordu. Bant bu kadarıydı. Sarıyor bu. Okuyor bu. Geçmiş din ve mezhep üzerinden şimdiki durum ile anlaşılıyordu.

Anlaşılanda geçmiş değildir. Örneğin üretim tarihli gelişme ve evrimi bilmeyen hafızadan yoksunluklar elbette üretimi kâr yapma mantığı ile faiz ile rant ile enflasyon ile mülk sahipliği ile dini ticaret ve alışveriş mantığı noktasında başlatacaktır.

Yani diyalektik bir tarihsel hafızası olmayanlar "tarihin ilk üretim hareketini" şimdiki sömürü dili içinde kullanımı olan sözcüklerin anlamlarıyla başlatacaktılar. Oysa ilk üretim hareketi başlarken ne banka vardı. Ne kredi veren vardı. Ne mülk sahibi vardı. Ne işletmeci vardı. Ne arz ne talep vardı. Ne kira ne faiz ne iskonto ne enflasyon ne döviz kuru vs. vardı. O üretimi finanse edecek, o üretime kredi verecek para da yer de yoktu.

Yine insanlar ürettiğini satıp kâr yapacakları bir temas düzeyi bile yoktu. Satma kavramı hiç yoktu. Neyi neye göre satacaktınız? ve o ilk harekete göre satma neydi? Grup içinde birlikte başlanan eylemle, birlikte bitirilip, tüketilen eylem içinde neyi kime nasıl ne gerekçeyle; hangi akla hizmetle satacaktınız?

Sahi s atma neydi? Dış dünya ile bir temasınız yoktu. Olsa bile aynı gelişmişlik düzlemi içinde aynı düşünme konturlarını üreten yapılar değildiniz. Para yoktu ki insanlar kâr yapardı. Kâr bilinmiyordu ki sataşınlardı. Talan dışında satın alma nedir bilinmiyor ki satın alınsaydı. Kısaca üretim hareketi parasız, kârsız, kredisiz, mülk sahipliği olmadan başlamak zorundaydı ve öyle başlamıştı. Kredi, faiz rant, işletme sahipliği üreten ilişkinin ürünü değildi, sömürünün ürünüdür.

Deredeki akar su kesikli ve sürekli olması ile ancak vardır. Kesikli durumlar: 1- Kaynak suyu. 2-Kaynak sularının birleşip derede akması. 3-Derde akan suyun buharlaşması. 4-Buharlaştan suyun yağış olarak geri yeryüzüne dönmesi. 5-Yağışların toprak tarafından emilip, yeniden kaynak suyu olarak yer altında

birikip bir artezyen ile yer yüzüne kaynak suyu olarak çıkmasıyla. 6-Kaynaktan çıkan suyun derede akışına devam etmesi ile bir çevrimdi. Otomatik süreçti. Kendi kendisine başlayan kendi kendisine duran süreçti.

Kaynak, akar su, dere, buhar (ışık rüzgârla buharlaşma), yağmur ve tekrar kaynak suyu olan yer altı suyunun oluşması doğada gerçekti. Dünya doğası gibi genel bir bağıntı içinde kısmi bir en az çevre izolasyonu içinde (yalıtması içinde) çevrim, olmuştu.

Çevrim kaynaktan çıkan su ve çıkan suyun tekrar tersine bir hareketle kaynağa dönmesiydi. Nasıl dönüyordu? Buharlaşan kaynak suyundan yağış olarak dönecekti. Yağış olarak dönecek olan su, toprak tarafından emilecekti. Toprak tarafından emilen su yer altı suyunu oluşacaktı. Sirkülasyonlarla olan yer altı suyu, kaynağı besleyen çevrimdi.